

## Schimb de pisici

Când venise, era mititel, nu putea să mănânce decât lapte cu biberonul. Din fericire, găsiseră tetina veche a Sophiei undeva prin pod. La început, se cuibărea în manșonul pentru cafetieră, la căldură, dar, când se putuse ridica pe lăbuțe, îl lăsaseră să doarmă în căbanuța Sophiei, în pat. Avea perna lui, lângă a fetei.

Era pisica unui pescar și creștea repede. Și, într-o bună zi, plecă din căbanuță și se mută în casa mare, unde își găsi culcuș sub pat, în lada pentru veselă murdară – avea, încă de pe-atunci, ideile lui. Sophia îl duse înapoi în căbanuță și nu mai știa cum să-i intre în grații, dar, cu cât îl iubea mai mult, cu atât motanul fugea mai repede înapoi în lada cu farfurii. Când lada se umplea, începea să miaune jalnic și atunci cineva trebuia să spele vasele. Îl chema Ma Petite și i se zicea Mappede.

— Ciudată mai e și dragostea asta! zise Sophia. Cu cât iubești pe cineva mai mult, cu atât te iubește mai puțin!

— Așa-i! întări bunica. Și-atunci, ce facem?

— Iubim mai departe! răspunse Sophia amenințător. Iubim tot mai rău și mai rău!

Bunica suspină și nu zise nimic.

Mappe fu dus în toate locurile unde i-ar putea plăcea unei pisici, dar în zadar. Se uita scurt în jur, apoi își vedea de ale lui. Mappe era sufocat în îmbrățișări, pe care le suporta politicos, pe urmă se întorcea în lada cu vase de spălat. Lui Mappe i se încredințau secrete mari, dar își întorcea mereu plictisit privirea aurie. Nimic nu părea să îl intereseze pe lume, în afară de a mânca și a dormi.

— Știi ceva, zise Sophia, uneori mi se pare că-l urăsc pe Mappe. Nu mai suport să-l iubesc! Mă gândesc la el tot timpul!

Sophia săcăi motanul săptămâni în șir. Îi vorbea blând și îl mângâia tandru. Nu-și pierdu răbdarea decât de vreo două ori, când urlă la el și îl trase de coadă. Atunci Mappe scuipă și o zbughi sub casă și pe urmă pofta de mâncare îi crescuse și dormi încă și mai mult, înfășurat în pufoșenia-i de neatins, acoperindu-și grațios nasul cu o lăbuță.

Sophia încetă să se mai joace și începu să aibă coșmaruri. Nu se mai gândea la nimic altceva decât la pisica încăpățânată, care nu voia să se lase înblânzită. Între timp, Mappe crescuse și devenise un motan slăbănog și sălbatic. Și, într-o noapte de iunie, nu se mai întoarse la lada cu farfurii. Veni acasă dimineată, intră și începu să se întindă – mai întâi labele din față, ridicând fundul, apoi labele din spate.

Închise ochii și începu să-și ascută ghearele pe balansoar. Apoi sări în pat și se culcă, radiind tot de o superioritate calmă.

„A început să vâneze“, își zise bunica.

Avea dreptate. A doua zi, pisica lăsă pe prag o pasăre galben-cenușie. Avea gâtul frânt cu dibăcie, dintr-o singură mușcătură zdravănă, și câteva picături roșii de sânge se odihneau pe veșmântul din pene lucioase. Sophia se albi la față și rămase cu ochii ațintiți asupra păsării moarte. Trecu pe lângă Mappe, ucigașul, cu pași laterali, țepeni, se întoarse și ieși în fugă.

După o vreme, bunica băgă de seamă că, în mod curios, animalele sălbatice – felinele, de pildă – nu văd diferența dintre un șobolan și o pasăre.

— Atunci sunt proaste! zise Sophia scurt. Șobolanii sunt foarte urâți, păsările sunt drăguțe. Nu mai vorbesc cu Mappe trei zile!

Zis și făcut!

În fiecare seară, pisica pleca în pădure la vânat. În fiecare dimineață, se întorcea cu prada ucisă și o aducea în casă, să fie admirată. În fiecare dimineață, pasărea moartă era aruncată în mare. Puțin mai târziu, Sophia apărea la fereastră și striga:

— Pot să intru? Ați aruncat mortăciunea?

Sophia îl pedepsea pe Mappe, dar propria-i asprime nu făcea decât să-i întetească chinurile dragostei.

— Ați șters sângele? țipa ea uneori.

Sau:

— Azi câte-a omorât? întreba alteori.

Iar micul dejun nu mai era ce fusese odată.

Mare le fu ușurarea când Mappede în sfârșit învăță să-și ascundă crimele. Una e să vezi băltoaca de sânge și alta e doar să știi de ea. Pesemne că Mappede se săturase de atâtea țipete și certuri sau poate credea că familia îi mânca păsările. Într-o dimineață, când bunica își fuma prima țigară pe verandă, scăpă portțigaretul, care se rostogoli într-o crăpătură din podea. Ridică scândura cu pricina și, atunci, văzu ce făcuse Mappede – o grămadă de schelete de păsări mici, bine curățate de carne. Știa, bineînțeles, că motanul vâna în continuare, că doar n-avea cum să se fi lăsat dintr-o dată. Când Mappede veni să se frece de picioarele ei, se feri și șopti:

— Drac împelițat!

Bolul cu mâncare al lui Mappede de pe trepte era mereu neatins și plin de muște.

— Știi ceva? zise Sophia. Mai bine nu se năștea Mappede! Sau mai bine nu mă nășteam eu! Mult mai bine!

— Tot nu vorbești cu el?

— Nici gând! Nu știu ce să mă mai fac! Și, dacă-l iert, la ce bun, de-aia nu mai poate el!

Bunica nu mai știa ce să zică.

Mappede se sălbăticiise de tot și venea rar acasă. Avea aceeași culoare ca insula, un galben-cenușiu deschis, cu dungi ca de granit și pete ca oglindirile soarelui pe fundul de nisip al mării. Când se strecura prin iarba pajiștii, mișcările lui erau ca adierea de vânt. Stătea la pândă ore în șir în desiș, o siluetă incremenită

în nemișcare, două urechi ciulite ce se conturau în lumina apusului, apoi dispăreau brusc... Un ciripit scurt, ca un țipăt. Se strecura pe sub molizii pitici, cu crengi până-n pământ, ud learcă și slab ca un țâr, iar dimineța se spăla tacticos când răsărea soarele. Era un motan fericit, dar nu-și împărțea bucuriile cu nimeni. În zilele călduroase se întindea la soare pe stâncile netede și uneori mânca iarbă și vomita păr, așa cum fac pisicile. Greu de zis ce făcea în toate celelalte zile.

Într-o sâmbătă, familia Övergårds veni la cafea. Sophia se duse să se uite la barca lor. Era mare și plină de plase, canistre, coșuri și, într-unul dintre coșuri, mieuna o pisică. Sophia ridică un pic capacul și pisica îi linse mâna. Era mare și albă, cu o față lată. Torcea frumos și nu se opri când Sophia o luă din barcă și o cără pe uscat.

— Ahaaa, ai găsit mâța! spuse Anna Övergårds. E blajină, da' nu prinde șoareci defel și ne gândeam s-o dăm.

Sophia se așeză pe marginea patului, cu pisica grea în brațe. Torcea fără încetare. Era moale, caldă și supusă.

Tocmeala fu ușoară și bătură palma pe-o sticlă de rom. Mappede fu prins și nu pricepu despre ce era vorba decât când barca familiei Övergårds era deja în larg, în drum spre sat.

Pe noul motan îl chema Svante. Îi plăcea peștele și îi plăcea să fie dezmiardat. Se instalează în căbănuța

Sophiei și dormea în brațele ei în fiecare noapte, iar dimineța venea în casă la micul dejun, apoi se culca în patul de lângă sobă. Dacă era soare, ieșea și se întindea pe stâncile calde.

— Nu acolo! strigă Sophia. Ți-l locul lui Mappe!

Fata luă motanul și îl mută puțin mai încolo. Svante o linse pe nas și se întinse ascultător acolo unde îi poruncise.

Vara era tot mai frumoasă – un lung șir de zile senine. Svante dormea noapte de noapte lipit de obrazul Sophiei.

— Ciudată mai sunt și eu! zise Sophia. Mi se pare plicticos cu atâta vreme bună.

— Nu mai spune! zise bunica. Ești ca bunică-tu. Și lui îi plăceau furtunile.

Dar, înainte să apuce să mai povestească despre bunicul, Sophia plecase deja.

Încet-încet, începură vânturile, mai întâi noaptea, ușurel, apoi într-o dimineță se treziră cu o frumusețe de vânt de sud-vest ce arunca spuma mării peste stânci.

— Trezește-te! șopti Sophia. Scoală-te, iubitule, e furtună!

Svante începu să toarcă și își întinse lăbuțele calde în toate direcțiile. Cearșaful era plin de păr de pisică.

— Sus! E furtună! țipă Sophia.

Cotoiul se întoarse leneș pe burta lui mare. Atunci fata odată se infurie, dădu ușa de perete și aruncă pisica afară. Văzându-l cum i se pleoștesc urechile, țipă iar la el:

*Schimb de pisici*

— Zât! La vânătoare! Fă ceva, poartă-te ca o pisică!  
Apoi începu să plângă, se duse în fugă la odaia de  
oaspeți și începu să bată cu pumnii în ușă.

— Acum ce mai e? întrebă bunica.

— Îl vreau pe Mappe înapoi! țipă Sophia.

— Bine, da' știi că-i..., zise bunica.

— E un nesuferit! zise Sophia serioasă. Da' eu pe  
Mappe îl iubesc!

Și, uite-așa, făcură iar schimb de pisici.